

Kniha vlastního života

Při generální audienci papež doporučil, abychom se naučili znovu číst svůj vlastní život. Řekl, že zvyknout si vykonávat tuto četbu vlastního života a též vyprávět svůj příběh druhým lidem, jsou pro rozlišování velmi cenné nástroje.

19.10.2022

Drazí bratři a sestry, vítejte a přeji vám dobré ráno!

V katechezích těchto týdnů klademe důraz na předpoklady dobrého rozlišování. V životě se musíme vždy rozhodovat, a abychom se mohli rozhodnout, musíme projít cestu, cestu, kterou nazýváme rozlišování. Každá důležitá činnost má svůj „návod“, který je třeba znát, aby přinesla potřebné účinky. Dnes se zaměříme na další nepostradatelnou složku rozlišování: vlastní životní příběh. Znalost vlastního životního příběhu je - řekněme - nepostradatelnou součástí rozlišování.

Náš život je tou nejcennější „knihou“, kterou jsme dostali, knihou, kterou mnozí bohužel nečtou nebo ji čtou příliš pozdě, až před smrtí. A přesto právě v této knize člověk najde to, co zbytečně hledá jinde. Svatý Augustin, velký hledač pravdy, to pochopil právě díky tomu, že znovu četl svůj život a všímal si v něm tichých a nenápadných, ale rozhodných kroků

Pánovy přítomnosti. Na konci této cesty s údivem poznamenal: „Byl jsi ve mně a já byl venku. A tam jsem tě hledal. Deformovaný jsem se vrhl na krásné tvary tvých tvorů. Byl jsi se mnou, ale já s tebou ne“ (Vyznání X, 27.38). Proto vyzývá ke kultivaci vnitřního života, aby člověk našel to, co hledá: „Vrať se do sebe. V nitru člověka přebývá pravda“ (Pravé náboženství, XXXIX, 72). To je výzva, kterou bych vám všem, dokonce i sobě, rád adresoval: „Vstupte do sebe. Přečtěte si svůj život. Přečtěte si v sobě, jaká byla vaše cesta. S klidem. Navraťte se do sebe.“

I my jsme mnohokrát zažili Augustinovu zkušenost, že jsme se ocitli v zajetí myšlenek, které nás odcizují nám samým, stereotypních poselství, která nás zraňují: například: „Jsem bezcenný“ - a jdete ke dnu; „Nic se mi nedaří“ - a jdete ke dnu; „Nikdy nedosáhnu ničeho dobrého“ - a jdete ke dnu, a taková je

i životní cesta. Tyto pesimistické fráze vás dostanou na dno! Číst svůj vlastní příběh znamená také rozpoznat přítomnost těchto „toxických“ prvků, ale pak rozšířit zápletku našeho příběhu, naučit se všímat si dalších věcí, učinit ho bohatším, více respektovat složitost a také dokázat pochopit jednotlivé způsoby, jakými Bůh jedná v našem životě. Kdysi jsem znal někoho, o kom lidé, kteří ho znali, říkali, že by si zasloužil Nobelovu cenu za negativismus: všechno bylo špatné, všechno, a tak vždycky se snažil shazovat. Byla to zatrpklá osoba, a přesto měla tolik předností. A pak si tato osoba našla dalšího člověka, který jí dobře pomáhal, a pokaždé, když si na něco stěžovala, ten druhý jí řekl: „Ale teď, abys to vykompenzoval, řekni o sobě něco dobrého.“ A on: „Ale ano, ... já mám také tuto vlastnost.“ A postupně mu to pomohlo jít dál, dobře číst svůj život, jak ty špatné, tak ty dobré věci.

Musíme číst svůj život, a tak vidět věci, které nejsou dobré, a také dobré věci, které do nás Bůh zasévá.

Viděli jsme, že rozlišování má narativní přístup: nesetrvává u pointy, ale zasazuje ji do kontextu: odkud tato myšlenka pochází? To, co teď cítím, odkud to pochází? Kam mě to zavede, to, o čem teď přemýšlím? Kdy jsem se s tím setkal? Je to něco nového, co mě napadá až teď, nebo jsem se s tím setkal už někdy jindy? Proč je to naléhavější než ostatní věci? Co mi tím chce život říct?

Vyprávění o událostech v našem životě nám také umožňuje zachytit důležité nuance a detaily, které se mohou ukázat jako cenná pomoc, jež nám dosud zůstávala skryta. Například četba, práce, setkání, které jsou na první pohled považovány za nedůležité věci, časem přinesou vnitřní klid, zprostředkují radost ze života a naznačí další dobré podněty.

Je nezbytné se zastavit a uvědomit si to. Zastavit se znamená rozpoznat: je to důležité pro rozlišování, je to dílo spočívající ve sbírání těch vzácných a skrytých perel, které Pán rozptýlil na naší půdě.

Dobro je skryté, vždy, protože dobro je skromné a skryté: dobro je skryté, je tiché, vyžaduje pomalé a neustálé prohlubování. Protože Boží styl je diskrétní: Bůh rád chodí skrytě, nenápadně, nevnučuje se; je jako vzduch, který dýcháme, nevidíme ho, ale díky němu žijeme, a uvědomíme si ho, až když nám chybí.

Když si zvykneme znovu číst svůj vlastní život, rozvíjíme svůj zrak, zostřujeme ho a můžeme si všímat malých zázraků, které pro nás dobrý Bůh každý den koná. Když jsme pozorní, všímáme si dalších možných směrů, které posilují naši vnitřní chuť, klid a tvořivost. Především nás osvobozuje od toxických stereotypů.

Moudře se říká, že člověk, který nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat. Je to zvláštní: pokud neznáme cestu, kterou jsme šli, minulost, jsme v kruhu. Člověk, který chodí v kruhu, nikdy nepostupuje vpřed, nemá žádnou cestu, je jako pes, který se kouše do vlastního ocasu, vždycky jde takhle a jen se opakuje.

Můžeme si položit otázku: Řekl jsem někdy někomu o svém životě? Je to krásný zážitek partnerů, kteří, když to myslí vážně, si vyprávějí svůj život... Je to jedna z nejkrásnějších a nejintimnějších forem komunikace, vyprávění o svém životě. Umožňuje objevovat věci dosud neznámé, malé a prosté, ale jak říká evangelium, právě z malých věcí se rodí věci velké (srov. Lk 16,10).

Také životy svatých jsou cennou pomůckou při rozpoznávání Božího stylu ve vlastním životě: umožňují

poznat jeho způsob jednání. Chování některých světců je pro nás výzvou, ukazuje nám nové významy a možnosti. To se stalo například svatému Ignáci z Loyoly. Když popisuje zásadní objev svého života, přidává důležité upřesnění a říká: „Ze zkušenosti vyvodil, že některé myšlenky ho zanechávají smutného, jiné veselého; a postupně se naučil poznávat rozmanitost myšlenek, rozmanitost duchů, které se v něm hýbou“ (Autobiografie, č. 8). Vědět, co se v nás děje, poznávat, být pozorný.

Rozlišování je narativní čtení dobrých a temných časů, útěch a neútěch, které prožíváme v průběhu života. Při rozlišování je to totiž srdce, které k nám mluví o Bohu, a my se musíme naučit rozumět jeho řeči. Zeptejme se sami sebe například na konci dne: Co se dnes stalo v mém srdci? Někteří lidé si myslí, že zpytovat svědomí znamená skládat účty ze spáchaných hříchů - děláme

je - ale je to také otázka: „Co se ve mně stalo, měl jsem radost? Co mi přineslo radost? Byl jsem smutný? Co mi přineslo smutek?“ A tak se naučíme rozlišovat, co se děje v našem nitru.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/kniha-
vlastniho-zivota/](https://opusdei.org/cs-cz/article/kniha-vlastniho-zivota/) (21.03.2026)